

O slobode

(Úvaha, zamyslenie sa, názor, ...)

Už pomerne dlhší čas sa zamýšľam nad pojmom „sloboda“, a to najmä z pohľadu osobného precitovania tohto pojmu. Hneď na úvod chcem zdôrazniť, že u mňa pojem „sloboda“ veľmi úzko súvisí s pojmom „osobná“, alebo ak niekto chce, tak „osobnostná integrita“, resp. „integrita osobnosti“. Myslím, že práve pojem „integrita osobnosti“ sa týka každého z nás a všetci máme nejaké pocity s ňou spojené, či to chceme alebo nie, či niečo také vôbec vnímame, či nevnímame. Je to pocit, ktorý môže byť veľmi skrytý, priam zarytý v podvedomí a väčšina z nás je nejakou formou obeťou týchto pocitov, a pritom nevidí, či nevníma, alebo si skôr neuvedomuje nijakú súvislosť (predovšetkým s náladou, energiou, zdravotným stavom,...). Je treba povedať, že ak chce človek „načúvať“ svojmu podvedomiu a uvedomovať si dôsledky spôsobu spracovávaní i nespracovávaní vecí okolo nás na úrovni podvedomia, musí byť na určitej úrovni poznania, a najmä sa musí oprostíť od demagógií účelovo sa šíriacich ľudstvom.

Ja už dlhý čas pociťujem čoraz silnejšie narušenie integrity mojej osobnosti, a tak zjednodušene konštatujem, že sa cítim čoraz menej slobodný. Ak to vyjadrim inak, tak nikdy doteraz som sa necítil viac neslobodne.

Úvaha o napísaní článku na túto tému je rovnako stará, ako staré sú moje pocity strácania slobody, ale napísať ho ma skutočne vyprovokovali až rôzne plagáty a reklamy proklamujúce v týchto dňoch 30 rokov slobody, a to ako v politickej, tak komerčnej reklame. Dokonca sa mi dostal do mojej poštovej schránky leták jednej parlamentnej, dnes (ešte) opozičnej, strany, kde som sa okrem iného dozvedel, čuduj sa svete, že v roku 1989 nám skončil socializmus a začala demokracia...a ja podobne, ako populárny český spevák Tomáš Klus v jednej jeho piesni sa pýtam, prečo nás Bože trestáš takýmito ľuďmi v politike, vo verejnom živote, pri moci, v manažmentoch? Neznalosť pojmov, vzdelanosť vo filozofii je tu zjavne priamo úmerná schopnosti populisticky používať výrazy a šíriť demagógiu o pojmoch a veciach, ktorým dotyční zjavne vôbec nerozumejú. A to nehovorím o cti, morálke, spôsoboch...

Aby pred čítaním nasledujúcich riadkov bolo jasno, nie som nijaký zástanca režimu z pred novembra 1989 (tiež som si vtedy užil svoje...), nie som ani rusofil, ale nie som zástanca ani súčasných režimov. Pokiaľ je v akomkoľvek štáte „režim“, niet čo zastávať. Každý režim má svojich oponentov, nepriateľov a každý režim sa s nimi snaží naložiť po svojom. Je veľmi otáznne, ktorý z režimov na našom území za posledných, povedzme 75 rokov, nechal po sebe viac „krízov“, zničených a zbadačených jednotlivcov či celých rodín. Ako sa prijal zákon o obetiach komunizmu, klúdne by sme mohli prijať zákon o obetiach „mečiarizmu“ či „ficovizmu“.

Skúsme sa na veci pozrieť pragmaticky. V novembri sa u nás zmenilo to, že skončil socializmus a vrátili sme sa do roku 1948 a (z filozofického hľadiska krok nazad) opäť ku kapitalizmu, a teda aj k vykorisťovateľom a vykorisťovaným. Ak si niekto myslel, že zamení „socializmus s ľudskou tvárou“ za „kapitalizmus s ľudskou tvárou“, tak povedať, že bol neobyčajne naivný, asi nestačí. A viac ako naivné boli aj masy, ktoré tomu snád' uverili...

V roku 1990 som vyhlásil, že nastupuje éra, kedy bohatí budú ešte bohatší a chudobní ešte chudobnejší. A mal som pravdu, práve toto sa deje, a to v čoraz väčšej miere. Cielene je kynožená stredná trieda, ktorá jediná je v kapitalistickej spoločnosti zárukou všeobecnej stability. Dnes už jej takmer niet.

Keď sa nad pozíciami dnešných tried zamyslíme viac, zistíme, že kapitalistické zriadenie v čoraz väčšej miere využíva prvky feudalizmu a pridružilo sa moderné vazalstvo. Pomery na voľnom trhu dohnali ľudí do takých sociálnych situácií, že väčšina populácie je vazalom bánk cez rôzne úvery a hypotéky, a tým následne vazalom zamestnávateľov (kapitalistov – vykorisťovateľov). Ďalší predpokladaný vývoj je jasný. Pôjdeme ešte troška ďalej a budú aplikované prvky éry pred feudalizmom, z doby otrokárskej, čím sa vazalstvo zmení na vzťah otrok – otrokár. Stačí už málo... Prehĺbiť závislosť na financiách, na dovozoch chemicky vyrábanej stravy, na elektrine, na vode, na liekoch a očkovaníach s prímiesami látok nezlučiteľných so zdravím a životom. Treba aj zakázať mať svoj názor a šíriť ho, preto nám treba zákon o subjektívnom rozhodovaní, čo je pravda a čo „konšpiračná teória“ a konšpirátorov treba poslať do basy. A snád' je jasné, že pravda bude vždy tam, kde je moc... Pod rúškom boja proti terorizmu treba ľuďom pobrať zbrane, aby sa snád' v jednej chvíli tomuto vývoju nezačali brániť so zbraňou v ruke. Vyvolanie chaosu a absolútnej právnej neistoty je tiež súčasťou plánu. A keď príde zlatý klinec – odstránenie hotovosti (veď predsa týmto zabránime korupcii a praniu špinavých peňazí,...), tak zmagorené, zdeptané masy s výrazne poklesnutým IQ po konzumácii glóbo stravy a liekov, dobrovoľne začipované (aspoň ti neukradnú bankovú kartu ani kľúče od bytu,...) sa definitívne stanú otrokmi. Ak sa Vám nepáči slovo otrok, dobre, tak teda biorobotmi, pracujúcimi pre blaho glóbu. Som teda slobodný a budem?

Tak sa teda s plnou vážnosťou pýtam, akú, aké slobody som získal za posledných 30 rokov? Pohyb po svete? A kto sa dnes hýbe? Len tí, čo na to majú. A ani tí sa len tak nedostanú všade, a to vďaka rôznym systémom vstupných víz. Pravda je, že aj vtedy sa dalo, len nie masovo. Je fajn nemať na hraniciach ostnatý drôt, ale dnes veru by som spal pokojnejšie, keby tam bol a chodili okolo neho hliadky a vycvičení havovia, nech sem nelezie nik, kto sem nepatrí. To kto sa rozhodol, že niekto cudzí má mať priam nárok vojsť do môjho domu? A len ako vsuvku...odkedy je náš štát členom NATO, prudko klesol pocit mojej bezpečnosti. Radšej by som bol, aby sme mali vlastnú funkčnú armádu, domobranu a boli neutrálni. Toto mi tiež pocit slobody nedáva.

A čo ešte som získal na pocitoch slobody? Že sa všetky moje hovory, správy a e-maily automaticky nahrávajú, uchovávajú? Že sa monitoruje a zaznamenáva môj pohyb, pohyb môjho auta, moje nákupy? Že tieto údaje sú kde tade po celom svete vrátane osobných údajov, fotografií,... (a toto vďaka EÚ smernici „o legalizácii kradnutia a zneužívania osobných údajov“ – rozumej GDPR, ešte vo väčšej miere). Toto je sloboda? Mnoho ľudí povie, že „no nech to vedia, mne to nevadí, veď nerobím nič zlé...“. Ale mne to vadí, ja chcem mať súkromie (nie len pocit, že ho mám), chcem mať pocit integrity osobnosti a nie jej rozbíjania a až vtedy sa budem cítiť slobodný. A ak toto niekto ľuďom zabezpečí, je jedno, aké je sociálne zriadenie a aký je v ňom režim. Dnes by však zjavne najvhodnejším režimom bola *osvietená* diktatúra.

Prečo? Poviem to jednoducho. Ako ľudstvo sme tempo technického rozvoja mentálne nezvládli. Na tú techniku a technológie, ktoré máme dnes sme jednoducho nedorástli duchovným, emočným ani sociálnym rozvojom. Človek sa v tomto ohľade veľmi za posledné stáročia dopredu neposunul, nevyvinul, no v rozpore s tým najmä za posledných 50 rokov je technický pokrok v exponenciále skoro 90 stupňov... Naopak, ako ľudia sme len ukázali, ako vieme jeden druhému škodiť a zneužiť vedu a výskum predovšetkým vojensky a na boj medzi sebou. A tak je potrebné, aby silný a osvietený vodca držal v ruke opraty, aby boli mantinely, poriadok, systém, právny štát a spravodlivosť. A aby tých vodcov bolo po svete viac a dobre spolu komunikovali, pomáhali si navzájom, spolupracovali. Hovorte si, kto čo chcete, ale to, čo sa dnes nazýva „demokracia“, vám to nedá. Zlé volebné systémy s nereprezentatívnymi výsledkami sú výsmechom „vlády voličov“.

Čo je vlastne „demokracia“? Rozhodne nie vláda ľudu. Ak trocha hlbšie načrieme do starogréčtiny, „demos“ bola menšinová skupina slobodných občanov, ktorá vládla nejakej obci, mestu. Ostatná väčšina boli zväčša otroci alebo skupiny vylúčené z vládnutia. Slovom "ľud" sa rozumela skupina slobodných obranyschopných mužov, ktorým bolo priznané právo nosiť zbraň. Keď pridáme aj latinu, tak názov nášho štátu by mal byť nie „republika“ ale „res publica“, tak by aspoň bolo správne vyjadrené naše závislé postavenie na glóbe... (res publica = spodná závislá vrstva obyvateľstva). Čiže demokracia nie je vláda ľudu, ale vláda otrokárov. A moderná doba otrokárska vskutku nastáva...

S pocitom slobody sa mi viaže ešte jedna dôležitá vec, a to sú tak často proklamované ľudské práva. Slobodu mi berie ten fakt, že rôznymi menšinami (najmä sexuálnymi, náboženskými, ...) vynútené „ľudské práva“ navyše sú práva na úkor väčšiny, a teda aj mojich ľudských práv. Prosím, nemýľme si pojmy „ľudské právo“ a „tolerancia“. Tolerantní byť môžeme do miery, kým nie je ohrozené normálne fungovanie väčšiny. Ja si želim žiť v spoločnosti s morálnymi hodnotami, fungujúcej v súlade s prírodou, kde panuje prirodzená úcta k jedincom, ktorí si ju zaslúžia a kde je česť skutočnou hodnotou. Inými slovami, viem sa neskutočne kochať dúhou na oblohe, ale nechcem ju vidieť všade, kam sa len pozriem a kam ani nepatrí (napr. vlajkové stožiare so zástavami zvrchovaných štátov v Bruseli). Teda keď prichádzam o svoje ľudské práva, prichádzam o slobodu.

Je ešte veľa aspektov a nuáns, ktoré narušajú integritu mojej osobnosti a tým ma oberajú o pocit slobody a mohol by som o tom popísať ešte veľa strán. Snažil som sa popísať asi to najdôležitejšie, najzásadnejšie, čo viem a precitujem. Úplne som sa vyhol téme nastávajúcej hospodárskej krízy a téme straty (dnes veľmi vratkého, aj keď väčšina to nevidí) mieru, ktorá práve môže byť nastávajúcou krízou katalyzovaná do nebývalého svetového konfliktu.

Tento môj názor, úvaha, zamyslenie sa rozhodne nemá za cieľ kohokoľvek uraziť či znevážiť. Nie každý čitateľ musí so mnou vo všetkom súhlasiť a tí menej, nazvem to, znalí, budú zjavne pochybovať o mojom duševnom zdraví. Verím však, že v podvedomí vám to pracovať bude a že nastanú situácie, keď si poviete, že mám pravdu a pridáte sa k tým, čo chcú byť slobodní, a teda chcú, aby sa svet, v ktorom žijeme, radikálne zmenil a aj chcú pre to niečo urobiť...

November 2019

Jorge M.